

τὸν χοῖρον χωρὶς νὰ τὸν σημαδεύσω. Εἶσαι ὅμως καὶ ἀνόητον πλάσμα, ἐκτὸς ἂν ἦσαι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βέρτου ἐπλήσθησαν δακρύων. Ἐξέτεινε μεγαλοπρεπῶς τὴν χεῖρά του, καθὼς ἐσυνείθιζε νὰ πράττῃ ἐν Ἀβιλιώνῃ, ἵνα τὴν ἀσπασθῇ ὁ ἀνὴρ. Ὁ μέγας καὶ μελαγχροινὸς ἀνὴρ συνέσφιγγεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς μεγάλης του μελαίνης χειρός.

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν,» ἐμορμόρισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, «σὺν ἐσένα ποτὲ δὲν εἶδα ἄλλον!»

«Καὶ δὲν θὰ σημαδεύσης χοίρους πλέον ποτὲ, ποτέ;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος, προσηλώνων ἐπ' αὐτὸν τοὺς μεγάλους καὶ σοβαροὺς του ὀφθαλμοὺς μὲ βλέμμα ἐταστικόν.

«Ποτὲ δὲν σημαδεύω πλέον ἐτοῦτον,» ἀπεκρίθη χαμογελῶν μετὰ τινος αἰσχύνης ὁ ἀνὴρ — Νὰ σὲ χαρῶ ἀφέντη μου, ἐσὺ εἶσαι ὁ πρῶτος ὅπου μὲ καταφέρνεις νὰ ὑποσχεθῶ καὶ τόσον ἀκόμη.»

«Ναὶ ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς» εἶπεν ὁ Βέρτος σοβαρῶς «εἶναι κακὴ πράξις καὶ ὁ Θεὸς ὀργίζεται» ἐσὺ τόσον μέγας καὶ δυνατὸς νὰ τυραννήσῃς ἐν δυστυχῆς ζωῶν τὸ ὅποιον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸν του.»

«Πῶς ὀνομάζεις ἀφέντη μου μικρέ;» ἠρώτησε ταπεινῶς ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ.

«Μὲ ὀνομάζουν Ἀβιλιώνην.»

Ἀβιλιώνη; Τότε λοιπὸν θὰ λέγω Ἀβιλιώνη! εἰς τὴν προσευχὴν μου κάθε Κυριακὴν εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.» εἶπεν ὁ ἀνὴρ μετὰ τινος συγκινήσεως, προσθέτων χαμηλῇ τῇ φωνῇ — «Ἀκοῦς ἐκεῖ τί παλληκάρη!»

«Εὐχαριστῶ πολύ.» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος ἡσύχως, τότε δὲ ὑψώσας εὐγενῶς τὸν πῖλόν του ἐξῆλθε τῆς καλύβης πρὶν ἢ ἀναλάβῃ ὁ ἀνὴρ τῆς ἐκπλήξεώς του. Ὅτε δὲ ἐστρεψε πάλιν τὸ βλέμμα ὀπίσω, εἶδε τὸν γίγαντα ἐκεῖνον ἐπιχέοντα ὕδωρ ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ τὸν χοῖρον περιφερόμενον ἔξω ἐλευθέρως.

«Πόσον ἐφοβήθην!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βέρτος. «Ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν μὲ ἔκαιεν ἐντελῶς, ποτὲ δὲν θὰ ἐνέδιδον.»

Καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι λεπτὴ τις φωνὴ ἐντὸς του ἐλεγε·

«Τὸ κάλλιστον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ ἀνδρεία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐλέους, καὶ τὰ δύο ταῦτα ὁμοῦ δύνανται νὰ θαυματουργήσωσιν ὡς μάγοι.»

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΠΡΩΙΝΟΣ ΥΜΝΟΣ

Στὴν κλίνην μου ἐπάνω
Χρυσὸν ἄγγελος ἦταν
καὶ φύλατταν τὴν νύκταν
μέξιν σὺ σκότος τὸ βαθύ.

Ἡ μήτηρ μ' ἐκοιμάτο
καὶ ὅλα μου τ' ἀδέλφια
κοντὰ μου πλαγιασμένα
ψυχὴ δὲν ἦταν ξυπνητή.

Φύλακες ὅμως θεοὶ
μ' ἐπρόσεχαν ἀγρόπνως,
καὶ ὁ γλυκὺς μου ὕπνος
μ' ἄφησε μόνον τὴν αὐγὴν.

Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου
δι' ὅλα σου τὰ δῶρα,
κ' εἰς ταύτην μου τὴν ὥρα
ὅς ἦναι φύλακες αὐτοί.

Ὡστε εἶτε κοιμούμαι,
ἐργάζομαι ἢ παίζω,
εἰς σὲ πάντα ν' ἀρέσκω,
νὰ ζῶ ὡς εὐπειθὲς παιδί.

Στοῦ δρόμου μου τὸ τέλος
μακρὸν ἢ κοπιῶδες
μύρον χύσε εὐώδες
κ' εἰς νέαν φέρε με ζωὴν.

Λ.

Ὁ Ἐδδιστὸν Φάρος.

Ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Ἀγγλίας, εἰς 14 μιλίων ἀπόστασιν τοῦ μεγάλου ναυστάθμου Πλύμουθ καίτοι ὕψαλος, συνιστάμενος ἀπὸ πολλοὺς βράχους τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ μόνον ἐξέχει ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἦναι καλὸς καιρὸς, ἡ θάλασσα βράζει καὶ στροφοδινεῖται περὶ πᾶν βράχων τούτων, ἐν καιρῷ δὲ τρικυμίας τὰ κύματα συντρίβονται ἀγρίως ἐπ' αὐτῶν καὶ πετοῦν ὑψηλὰ τοὺς ἀφρούς των, ἀλοῖμονον δὲ εἰς τὰ κακόμοιρα πλοῖα, ὅσα τυχὸν εὐρεθῶν ἐκεῖ πλησίον. Ὁ φοβερὸς οὗτος ὕψαλος ὀνομάζεται Ἐδδιστὸν, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἦτο τὸ πλέον ἐπικίνδυνον σημεῖον τῆς θαλάσσης εἰς τὰ καταπλέοντα ἐκεῖσε πλοῖα, ἐξ ὧν τὰ μὲν προσεκρούοντο ἐκεῖ καὶ ἐχάνοντο, τὰ δὲ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον τοῦτον ἄφινον τόσον πολὺ τὸν ἴσιον δρόμον των, ὥστε ἐναυάγον ἐπὶ τῶν βράχων τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας. Τὸ κακὸν ἠῤῥεανεν ὁλονὲν καὶ καθίστατο ἀνυπόφορον, ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Πρὸ 200 περίπου ἐτῶν, ἐμπορὸς τις τοῦ Λονδίνου, Οὐίνστάνλεϋ ὀνομαζόμενος, ὅστις εἶχε χάσει δύο ἢ τρία πλοῖα ἐπὶ τοῦ ὕψαλου ἐκεῖνου, ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ φάρον αὐτοῦ, ὥστε βλέποντες οἱ ναῦται ἀπὸ μακρὰν τὸ φῶς του νὰ ἀποφεύγουν τὸν κίνδυνον. Μὲ πολλὴν ὅμως δυσκολίαν κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὴν ἀρ-

χὴν νὰ τῷ δώσῃ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο μέσα, διότι ὅλοι ἐνόμιζον τὸ πρᾶγμα ὅχι μόνον ρισκοκίνδυνον ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀδύνατον «Πῶς,» τῷ ἔλεγον «θα κτίσῃς πύργον ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους ἐκεῖνους, ἀφ' οὗ ἡ θάλασσα οὐδὲ κἀν νὰ τοὺς πλησιάσῃς σὲ ἀφίνει;» Καὶ τῷ ὄντι ἤτο σχεδὸν ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ Οὐνιστάνλεϋ οὐδέποτε ἀπεθαρρύνθη, ἀν καὶ εἶχε νὰ παλαίῃ ἀκαταπαύστως κατὰ τῆς ἀγρίας θαλάσσης καὶ πολλάκις νὰ περιμένῃ ἐβδομάδας ὁλοκλήρους ἕως οὗ νὰ δυνήθῃ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ὕψαλον, πολλάκις δὲ τὸ ἔργον τῆς αὐτῆς ἡμέρας κατεστρέφετο τὴν ἰδίαν νύκτα ὑπὸ τῆς τρικυμίας. Τέλος πάντων μετὰ τέσσαρα ὅλα ἔτη ἐπερατώθη ὁ φάρος, καὶ μίαν νύκτα ὁ Οὐνιστάνλεϋ ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀνάψῃ ἰδιοχείρως τὸν φανὸν, ὅστις ἐμελλε νὰ σώσῃ τόσους ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ὡς βλέπεται ὅμως ἐκ τῆς προκειμένης εἰκόνας, τὸ σχῆμα τοῦ φάρου τούτου ἤτον ὅλως ἀκατάλληλον διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην, πρῶτον διότι εἶχε παράθυρα καὶ ἀνοίγματα πολλὰ, καὶ ἐξώστας, τὰ ὅποια ἔχουν μελειτέραν ἐπιφάνειαν εἰς τὸν ἄνεμον, καὶ εὐκολώτερον δύνανται νὰ ἀνατρέψουν ἐν κίτριον. Ἐπὶ τρία ἔτη ὁ φάρος οὗτος ἔμεινεν ἀκλόνητος, μίαν νύκτα ὅμως φοβερά τρικυμία τὸν ἀφῆρπασε μὲ ὅλους τοὺς ἐν αὐτῷ.

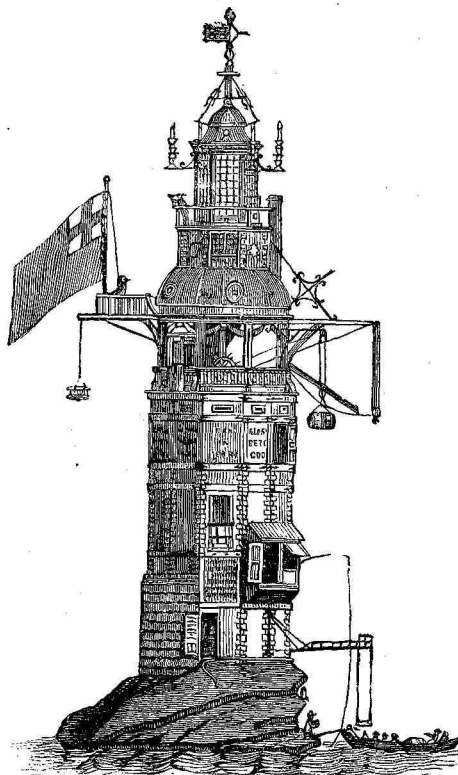
τῷ, ὁ δὲ Οὐνιστάνλεϋ μεταξὺ των ἐδρiscόμενος ἐχάθη ὁμοῦ μὲ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του, ὅστις διετηρήθη 46 ἔτη. Μετ' ὀλίγον ἔκτισαν νέον φάρον ἐπὶ τοῦ ὕψαλου τούτου· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὥς καὶ ὁ πρῶτος ἤτο ἐξόλινος, κατεστράφη δὲ ὑπὸ πυρκαϊᾶς τῷ 1755. Ὁ τρίτος φάρος, ὅστις ὑψώθη ἐκεῖ ἤτο μὲν λίθινος καὶ καθ' ὅλα ἀρμόδιος πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον, ἀλλὰ παρετηρήθη μετὰ παρέλευσιν ἑκατὸν περίπου ἐτῶν, ὅτι ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤτο κτισμένος εἶχε φαγωθῇ ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὥστε ὑπῆρχε κίνδυνος μὴ ὑποσκαφθοῦν τὰ θεμέλια τοῦ πύργου, ἐπομένως κατὰ τὸ ἔτος τοῦ 1879, ὁ Πρίγγιψ τῆς Οὐαλίας καὶ ὁ Δουὲ τοῦ Ἐδμβούργου ἔβαλαν τὸν θεμέλιον λίθον νέου φάρου ἐπὶ ἑτέρου βράχου στερεοῦ, ὅστις καὶ φαίνεται προωρισμένος ν' ἀντισταθῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη

εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς θαλάσσης, ἔχων σχῆμα κυανοειδὲς μὲ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλίγιστα κουφώματα, τὸ δὲ ἡλεκτρικὸν φῶς τοῦ φανοῦ αὐτοῦ λάμπει εἰς ἀπόστασιν περισσώτερον τῶν 17 μιλίων!

ΤΕΧΝΗΤΑ ΒΡΕΦΗ.

Αἱ λεγόμεναι κούκλαι ἐπενοήθησαν πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν παιδίων, ὅλοι δὲ ἡμεῖς γνωρίζομεν πόσῃν χαρὰν προσενοῦν τὰ ἀθύρματα ταῦτα εἰς τὰ μικρὰ παιδιά καὶ κοράσια, ἀν μάλιστα, τύχῃ νὰ ἴναι ἐπιδεινῶς κατεσκευασμένα ὥστε νὰ κλείουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἢ νὰ ἑκτείνουσιν τὰς χεῖρας, ἢ νὰ κινοῦν τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων αἱ κούκλαι ἤρχισαν νὰ χρησιμεύουν εἰς τὸ εἶδος νηπίων οὐχὶ πρὸς διασκεδάσιν, ἀλλὰ πρὸς ὠφέλειαν καὶ τῶν ἡλικιωμένων.

Ὅσοι ἐταξεδευσαν νύκτα διὰ τῶν σιδηροδρόμων γνωρίζουσι πόσον ἐνοχλητικὸν εἶναι νὰ διέρχεται τις ὁλόκληρον τὴν νύκτα καθήμενος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀκουμβήσῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ἐκτὸς τῆς αὐπνίας εἰς τὴν ὅποian κρατεῖ τὸν ἄνθρωπον εἶναι καὶ πολὺ κουραστικόν, ὅταν τὸ διαχώρισμα τῆς ἀμάξης, εἰς τὸ ὅποιον κάθεται, εἶναι πληῆρες, ὅλαι ἰδῆλαι θέσεις εἰς αὐτὸ κατέχονται. Ὅταν εἶναι δύο εἰς ἓν τοιοῦτον διαχώρισμα, τότε ἕκαστος ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὁλόκληρον τὴν πλευράν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κάθεται καὶ δύναται νὰ ἐξαπλωθῇ, ὅσον θέλῃ, καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες, ὅταν εἶναι εἰς τὸ αὐτὸ διαχώρισμα, ἡ κόπωση μετριάζεται, διότι μένει εἰσέτι τόπος ἱκανὸς δι' αὐτοὺς νὰ

Ἐδδιστον φάρος.

μεταβάλλουν θέσιν καὶ οὕτω νὰ παρέξουν ὀλίγην ἀνακούφισιν εἰς τὰ μέλη των. Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀριθμὸς ἐφ' ἑκάστην πλευράν εἶναι 3 ἢ 4, τότε ὁ ὁδοιπόρος πρέπει νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν δι' ἡ ἀπεράσῃ κακὴν νύκτα καὶ οὕτω πως εὐρίσκει τὸ πρᾶγμα ἐκ πείρας τὴν ἐπομένην πρωίαν, ὅταν ἐξερχόμενος τῆς ἀμάξης δὲν εὐκολύνεται νὰ κινήσῃ τὰ σκέλη του, ἢ νὰ κρατήσῃ ὀρθίαν τὴν κεφαλὴν του.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐνοχλήσεως ταύτης, τοῦλάχιστον εἰς τὰς γυναῖκας, ἐπενοήθη τὸ ἐξῆς ἀστεῖον ἐπινοήμα.

Ἡ κυρία ἢ γυναῖκα, ἢ ἔχουσα νὰ ταξιδεύσῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μίαν ἢ δύο νύκτας, πηγαίνει εἰς τὸν πωλοῦντα κούκλας, καὶ λέγει «θέλω μίαν κούκλαν ἴσην μὲ βρέφος 6 μηνῶν νὰ κλαίῃ ἢ νὰ φωνάζῃ ὅταν καὶ ὅσον ἐγὼ θέλω, καὶ νὰ σταματᾷ κατὰ τὴν θέλησίν μου.» Ὁ ἔμπορος τῆς παρουσιάζει διάφορα δείγματα τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ἀναβαίνει ἀπὸ 10 — 50 δραχ.

Μὲ τὸν θησαυρὸν τούτον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἢ καλῇ γυ-